

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.950 van 18 juni 2002
in de zaak A. 55.582/XII-2510.**

In zake : Alain VINCART,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat Y. Vanneste,
 kantoor houdende te Brussel,
 de Villegaslaan 41

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Alain Vincart op 5 januari 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 18 oktober 1993 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij hij niet gemachtigd wordt het beroep van privé-detective uit te oefenen;

Gelet op het arrest nr. 46.575 van 22 maart 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur J. Stevens;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 maart 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. Vanneste, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-adviseur F. Verduyn, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met een schrijven van 2 oktober 1992 vraagt verzoeker vergunning om het beroep van privé-detective te mogen uitoefenen.

1.2. “Voor de Minister” meldt met een brief van 7 april 1993 een waarnemend bestuursdirecteur van het ministerie van Justitie aan de Minister van Binnenlandse Zaken dat hij zich aansluit bij het ongunstig advies van de Procureur-generaal bij het Hof van beroep te Brussel over verzoekers aanvraag. Dat advies is 30 maart 1993 gedateerd. De Procureur-generaal meldt daarin dat verzoeker “het voorwerp uitmaakt van een verwijzing naar de correctionele rechtbank te Brussel, uit hoofde van, als dader of mededader, zware diefstal, afpersing, misdadigersvereniging en inmenging in het openbaar ambt” en dat “teneinde te kunnen nagaan of betrokkene al dan niet aan art. 3, 1°, van de wet van 19 juli 1991 voldoet er gewacht [dient] te worden op het tussen te komen vonnis”. Hij eindigt als volgt : “Gelet op de zwaarwichtigheid van de ten laste gelegde feiten geef ik thans ongunstig advies”.

Bij brief van 28 juli 1993 deelt de voornoemde Procureur-generaal aan de Minister van Justitie mee dat verzoeker “verwezen werd naar de correctionele rechtbank te Brussel door een beschikking van de raadkamer van 8 juni 1993” en dat verzoeker cassatieberoep heeft ingesteld tegen die beslissing.

1.3. Met een nota van 12 oktober 1993 stelt de directeur-generaal van de algemene rijkspolitie aan de Minister van Binnenlandse Zaken voor een beslissing te nemen zonder de beslissing af te wachten van de betrokken rechtscolleges, rekening houdend met de termijn van 6 maanden opgelegd in artikel 2 van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective.

1.4. Op 18 oktober 1993 neemt de voornoemde minister het bestreden besluit, met als motivering onder meer :

“Gelet op het ongunstig advies, onder voorbehoud van veroordeling, van de Minister van Justitie;

[...]

Overwegende dat Dhr. VINCART bovendien het voorwerp heeft uitgemaakt van een beschikking tot verwijzing van de raadkamer naar de correctionele rechtbank uit hoofde van, als dader of mededader, zware diefstal, afpersing, misdadigersvereniging en inmenging in het openbaar ambt;

Overwegende dat het nodig is over zijn aanvraag te beslissen zonder de uitspraken van de desbetreffende rechtscolleges langer af te wachten wegens de termijn van kennisgeving voorzien in artikel 2 van de [...] wet”.

1.5. Verzoeker wordt bij vonnis van 27 april 1994 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel vrijgesproken voor de voornoemde betichtingen. Dit vonnis heeft kracht van gewijsde verkregen;

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift zijn belang als volgt uiteenzet :

“Belang van verzoeker

Verzoeker heeft belang bij de annulatie van het kwestieus Ministerieel Besluit daar hij het recht ontzegd wordt het beroep van privé-detective, dat hij vanaf 1983 als enig hoofdberoep officieel en open uitoefent, verder te zetten waardoor hij in zijn hoedanigheid van zelfstandige van zijn inkomsten en van de vrucht van jarenlange arbeid wordt beroofd zonder dat het door de wetgever beoogd doel op hem toepasselijk is.

Het nadeel door verzoeker geleden wordt nog verhoogd gezien hij ingevolge zijn aanvraag van 2/10/1993, door de brief dd. 13/11/1992 uitgaande van verweerder gemachtigd werd op grond van de overgangsmaatregel van artikel 22 van de wet zijn beroep verder uit te oefenen en zijn aanvraag tot machtiging van 17 oktober 1992 niet binnen de in artikel 2 § 1, 5° voorziene termijn van zes maanden aanleiding gaf tot een ministeriële beslissing waardoor verzoeker in de mening verkeerde dat hij van de overgangsmaatregel van artikel 22 § 4 genoot”;

dat geen der partijen op de kwestie van het belang terugkomt in de gewisselde memories; dat verzoekers raadvrouw ter terechtzitting, ondervraagd over verzoekers actueel belang, bevestigt dat hij, niettegenstaande de bestreden beslissing, zonder onderbreking het beroep van privé-detective heeft uitgeoefend; dat dit blijkbaar is gebeurd, vooreerst op grond van de wettelijke overgangsmaatregelen en van twee vergunningen die hem zijn verleend bij ministerieel besluit; dat aldus verzoeker geen bewijs levert van welkdanige onderbreking in de kwestieuze beroepsuitoefening die te wijten zou zijn aan de bestreden beslissing; dat verzoeker dienvolgens niet het voor een annulatieberoep vereiste belang aantoont; dat de vordering niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.